

פרשת בראשית

**"בראשית ברא אלהים
את השמים ואת הארץ"**

בספר בראשית מתעורר הכוח המיחד
והחכמה הנסתרת שהקב"ה נתן במתן תורה

מתהילים התחלה חדשה ספר בראשית,
עם כוחות חדשים שטמוניים בספר בראשית.
הגمرا מספרת (שכת פח): על המחלוקת בין
משה רבנו למלacci השרת, מתי שמשה רבנו
עליה לשמיים להוריד את התורה, התנגדו
המלאכים ושאלו את הקב"ה למה הקב"ה
רוצה לתת את התורה למשה, "תנֵה הָזֹך עַל
השְׁמִים" (תהילים ח, ב) שיתן להם את התורה
בשמיים. אמר הקב"ה למשה רבנו שיענה
למלאכים תשובה, אמר משה רבנו לקב"ה

מתירא אני שמא ישרפוני בהבל שבפייהם,
אמר לו אחזו בכסא כבוד וחזור להן תשובה.

איזה מה רבנו בכסא הכבוד ואמר למלacci
הشرط כתוב בתורה לא תרצה לא תנאף
לא תגנוב, וכי יש בינייכם קנאה? יש בינייכם
יצר הרע? איז מה תעשו בתורה הקדושה,
אין לכם מה לעשות עם התורה איז תננו לי
את התורה. מיד הודיע מלacci השרת למשה
רבנו וננתנו לו מתחנות וגם מלאך המות נתן
למשה רבנו מתחנה. צריך להבין מה העומק
של הויוכוח בין משה רבנו למלacci השרת,
על מה התנגדו מלacci השרת ומה רצו
מה תורה?

או צריך לדעת יסוד גדול שכל היהודי חייב
להפנים ולדעתו אותו בכל יום שלומד תורה,
מה המהות של התורה שהקב"ה נתן לנו
אותה. הקב"ה נתן לנו את התורה בשביב שני
דברים שאנו חנוך מחויבים לעשות בתורה,
דבר אחד זה לऋת את התורה להרחב
אותה ולהעמיק בה, לחדר בה סודות תורה

שלא נגlim לעין. מתי שהאדם לומד תורה, לא מספיק רק מה שהוא לומד ורואה את החמשה חומשי תורה, את המשנה והגמרא. חלק מהלימוד תורה זה לחידש עוד חידושים עמוקים שלא נמצאים בכתביהם וששה אדם לא רואה אותם, אלא עליו להתעמק ולהוציא את החדושים מתרוך התורה הקדושה, זה דבר אחד שהאדם מצווה בלימוד התורה ובקבלה התורה.

דבר שני שמצוים בקבלת התורה זהקיימים את התורה הקדושה, וזה מה שאנו אומרים בברכות התורה ובערבית נא ה' אליהינו את דברי תורה בפינו ובפיות עמך בית ישראל, ונחיה אנחנו, וצאצאיינו, וצאצאי כל עמך בית ישראל, כלנו יודיע שם, ולזמני תורתך לשם. אנחנו צריכים ללמד תורה ולהתעמק בה,קיים אותה וגם לחידש בה חידושים חדשים.

מלacci השתר רצו את התורה, אבל הם לא רצו את הפשטות של התורה, של הציורים לא תרצח, לא תגנוב, הם רצו את הסודות

תורה העמוקים שנמצאים בעומק של התורה, הם רצוי את התורה הפנימית, לא את התורה החיצונית. וזה משה רבו שאל אותם איך יקבלו את התורה הפנימית בלי החיצונית, מה יהיה עם התורה הפנימית, מה יהיה עם לא תרצה, עם לא תגנוב, לכם אין יצר הרע והתמודדות עם המצוות האלו, لكن אין לכם מה לעשות בתורה זו ואנחנו צריכים לקבל את התורה, כי התורה זו נבראה רק בשביבנו וזו מלאכי השרת קיבלו את הטענות של משה רבו והסבירו שהוא יקח את התורה.

ופה מחדש החותם סופר בדרשות חידוש עזום שציריך להיות אצל כל יהודי יסוד גדול ואות בספר בראשית, והכוח הזה מתאחד בכל שנה ושנה. אומר החותם סופר יש חדות וחכמה ועומק לעם ישראל שאין לאומות העולם רק לעם ישראל, והקב"ה נתן את החידות זו לעם ישראל במתן תורה בסתר שאיתה נוכל לרדת לעמוקות התורה, להבין

דבר מתוך דבר, לחדש חידושים, לחת את הדברים ולהעמיק בהם, להוציא דברים שבשל רגיל אי אפשר להבין אותם, אדם שאינו יהודי בשכל רגיל לא יכול להבין את הדברים האלה. אומר החותם סופר שהדברים האלה ניתנו רק לעם ישראל בחדות מיוחדת ובshall מיוחד עם בינה יתרה שאין באומות העולם, כדי להוציא את סודות התורה האלה מהתורה הקדושה.

לכן מתי שרים יהודים שמנצל את הכוחות של התורה לעניינים אחרים ומצליה יותר, זה כי ללח את הכוחות שהקב"ה נתן לנו בתורה הקדושה ומשתמש בהם לדברים אחרים ואז הוא משיג השגות והצלחות גדולות שאומות העולם לא יכולים להצליח ולהשיג בשכל הרגיל שיש להם.

אם כך, יש לנו את התורה הקדושה שקיבלנו בהר סיני שמתחלת בראשית ושם יש שני סוגים תורה, תורה נגלית ותורה נסתרת. מלאכי השרת רצו את התורה

הנסתרת בלבד ומשה רבנו רצה את התורה הנגלית ואת התורה הנסתרת. משה רבנו הכנייע את מלאכי השרת וקיבל את התורה הקדושה וייחד עם התורה נתן לנו הקב"ה את הסוד והחידות להסיק מתוך הלימוד תורה שנראית לימוד תורה של פשטוות, דברים עמוקים להוציאם מהכח אל הפועל, ולהשיג עוד סודות תורה שלא ניתנו למלאכים ולא אף אומה, אלא רק לעם ישראל בחידות המיוחדת שהקב"ה נתן לעם ישראל.

נדריך לדעת כשמתחילה את התורה עכשו מבראשית יש התאחדות חדשה, אנחנו מצוים לדעת את פשטוות התורה ואת עומק התורה, ונדריך לחדש חידושים בתורה שלא ניתנו עדין, ובכח המיוחד הזה שנתן הקב"ה למשה רבנו בסתר אפשר להשיג את זה ולהגיע לדרגות וההשגות המיוחדות ביותר, זה הכוח שהקב"ה נתן למשה רבנו

להעביר לעם ישראל ועם הכוח הזה משה רבנו הכניע את מלאכי השרת שהסכוימו לחת את התורה.

והכוח הזה שוב מתעורר בספר בראשית, חכמה מיוחדת ובינה יתרה להשיג השגות נשגבות. אדם שיוודע לחת את ספר בראשית עם כוחות חדשים, בונה את הנפש שלו ומעורר אותה לחדות ומיוחדות של הרוח האלוקית שירדה עליינו במתן תורה וCCR מקיים את מה שהקב"ה ציווה אותנו במתן תורה להבין את סודות התורה שלא כתובים וגם לקיים את התורה.

**"בראשית ברא אלהים
את השמים ואת הארץ"**

בשבט הראשונה בעולם לא נתן הקב"ה לילה
וכך ניצל האדם ממוותה

התורה הקדושה באה ומצווה אותנו על היום הנורא והקדוש ביותר ביום השנה, יום הכיפורים (ויקרא כג, כז) "אך בעשור לחידש השבעי זהה יום ההפירם הוא" שבעשיiri לחודש השביעי זה יום הכיפורים. אך לאחר כמה פסוקים רואים פתאום שהتورה סותרת את עצמה ומצווה אותנו בתשיעי לחודש (שם, לב) "שְׁבַת שְׁבָתוֹן הוּא לְכֶם וְעֲנִיטֶם אֶת נְפָשָׁתֶיכֶם בְּתִשְׁעָה לְחִדְשָׁה בְּעֶרֶב מֵעֶרֶב עד עֶרֶב תִּשְׁבַּטו שְׁבָתוֹן".

זה תרתי דסטרי, התורה אומרת שצרייך להתענות ביום הциפורים בעשיiri לחודש השביעי ופתאום התורה אומרת לענות את הנפש ביום התשיעי. וידוע שככל מילה

שכתובה בתורה מדוקדקת בדקדוק הגדול
bijouter ואין אף-tag שלא מדוקדק והגמרה
אומרת (מנחות כט): שרבי עקיבא היה דורש
תילין של הלכות על כל-tagות, אם כך
יום הכיפורים הוא בתשייע לחודש השבעי
או בעשרי לחודש השבעי?

אלא חשבנו לבאר יסוד שגרם לנו לשמחה
עצומה ואהבת השם גדולה, ידוע שהקב"ה
ברא את האדם הראשון ביום ראש השנה
שחל בשבת, ובאותו ראש השנה הקב"ה
לא נתן **שיהיה לילה**. התחיל יום ראש
השנה, האדם חטא ואכל מעז הדעת ולא
ירד הלילה, עד שבמוצאי שבת ירד החושך.
הגמר**אבירוסלמי** אומרת (ברכות ס): שבאותה
שבת המשמש זרחה ל"ו שעות ולא היה לילה.
במוצאי שבת כשבא הלילה, אדם הראשון
לקח שני רעפים היכה אחד בשני יצא ניצוץ
ויצאה אש ולכון מברכים "borer maaravi
האש".

על פי זה אפשר לבאר ולומר, התורה
הקדושה מדוקדקת לנו דקדוק גדול בכל

דבר, ראש השנה זה א' בתשרי אם נתחיל לספור את הלילות מראש השנה שהאדם נברא לעולם עד יום כיפור נראה שעברו רק תשע לילות ולא עשר כי לא היה לילה אחד, הלילה של ראש השנה, היו עשרה ימים ליום כיפור אבל תשע לילות.

לכן באה התורה הקדושה ואומרת לנו שלא נטעה, באמת יום הכיפורים חל בעשيري לחודש אבל יש תשע לילות כי בלילה אחד לא שקעה השמש והמשיכה לזרוח, לכן אומרת התורה גם בעשירי לחודש על פי התאריך וגם זה בתשייעי לחודש על פי הלילות.

וכך יובן, התורה הקדושה אומרת "בְּעֵשֶׂר לְחַדֵּשׁ הַשְׁבִּיעִי הָאָה יֹם הַפְּרִים", אך "זַעֲגִיתָם אֶת נְפָשָׁתֵיכֶם בְּתִשְׁעָה לְחַדֵּשׁ" זה תשע לילות, אבל באמת זה עשרה ימים כי רק לילה אחד הקב"ה לא נתן לילה. הקב"ה אמר לאדם שלא לאכול מעץ הדעת "כִּי בַּיּוֹם אֲכַלְתָּךְ מִמְּנָיו מוֹת תָּמוֹת" (בראשית ב, יז) אם היה הקב"ה נורן

שידル הלילה האדם היה צריך למות, لكن לא הוריד הקב"ה את הלילה ובינתיים עשה אדם הראשון תשובה וניצל על ידי החסד שהקב"ה עשה אליו חסד שלא יהיה לילה.

**"בְּרָאשִׁית בָּרָא אֱלֹהִים
אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ"**

העצה לנצח את יציר הרע

הקב"ה זיכה אותנו לסיים את התורה ולהתחיל שוב מבראשית ובס"ד נאמר עזה שאמרו לנו רבותינו הקדושים איך האדם יעבד את השם. התורה הקדושה מתחילה באות ב' "בְּרָאשִׁית בָּרָא אֱלֹהִים" והתורה שבעל פה מסתיימת באות מ' סופית לֹא מֵצָא הַקְדוֹשָׁ בָּרוּךְ הוּא כָּלִי מַחְזִיק בָּרְכָה לִישראל אֶלָּא הַשְׁלוֹם, שנאמר (תהלים כת, יא) "ה' עֹז לְעֹמוֹ יִתְן ה' יִבְרֹךְ אֶת עָמוֹ בְּשָׁלוֹם". על זה אומרים חז"ל "זדירת

בם" האדם צריך לדבר ב' בתורה שבכתב
ומ' סופית לסיים את התורה שבע"פ. נבו
ונשאל איך האדם יסיים את התורה שבבעל
פה ואת התורה שבכתב?

או חז"ל אומרים לנו מתוך שלא לשם
בא לשם, העצה לאדם לנצח את היצר
הרע ולגבר עליו וללכט לקיים את התורה,
להתחיל שלא לשם ולסיים לשם. וכך
המדרש (ויקיד לה, א) דוד המלך אומר **חַשְׁבָּתִי**
דֶּרֶכִי וְאֲשִׁיבָה רְגֵלִי אֶל עַדְתִּיךְ, אמר דוד רבונו של
עולם בכל יום ויום **הִיִּתִי מְחַשֵּׁב וְאֹמֵר לְמִקּוּם**
פָּלוֹנִי וְלִבְית דִּירָה פָּלוֹנִית אַנְיַ הַזְּלָה, והיו רגלי
מְבִיאוֹת אָוֹתִי לְבָתִי כְּנָסִיות וְלִבְתִּי מְדָרְשֹׁת, הדא
הוא **דְּכַתִּיב וְאֲשִׁיבָה רְגֵלִי אֶל עַדְתִּיךְ**.

זו העצה לנצח את היצר הרע, להגיד ליצר
הרע שעושים דבר שלא לשם, בשביל
תועלת ורוח מדבר מסוים, אחרי שהיצר
הרע מניח את האדם וחוشب שהוא עושה
את המצויה לא לשם, אדם צריך ללכט
ולעשות את זה לשם.

וכך גם אומרת הגמרא (ר"ה ד). האומר סלע זה לצדקה בשבייל שיחיו בני הרי זה צדיק גמור, שואלים המפרשים איך אפשר לומר עליו צדיק, הרי הגמara בירושלמי אומרת (ברכות א, ה) הלמד שלא לעשות, נוח לו אילו נהפכה שליליתו על פניו. אם כך מה הפירוש של הדברים ואיך נבין אותם, אלא האומר סלע זה לצדקה, הוא רק אמר לבלב את היצר הרע, אבל האמת שהוא נותן את הצדקה לשם שמיים שזו המעלה הגדולה.

או אולי כך אפשר לבאר ולומר כך, חז"ל אומרים (ב"ב כה): אמר רבי יצחק הרוצה שהחכמים ידרים ושיעשר יצפין, אדם שרוצה להעשיר יLER לצד צפון והרוצה להחכמים ולהיות גדול בתורה יLER לצד דרום. התורה הקדושה מתחילה באות ב' תמיד הצד הפתוח של אות ב' הוא לצד צפון, אז ההתחלה של התורה יכולה להיות שלא לשם שמיים כי הרוצה להעשיר יצפין, כביכול שאדם יאמר שהוא לימד תורה בשבייל להרוויח, שהקב"ה יתן לו פרנסה והצלחה, כביכול שהפתח

של האות ב' לצד צפון. אבל אחרי שהאדם מתחילה כביכול שלא לשם שמיים וምשיך את התורה בכל הכוח, צריך לסיים אותה עם מ' סופית שהכל סגור והכל לשם שמיים, לשם הקב"ה.

על פי זה אפשר לבאר יסוד גדול, "רבות מהשבות בלב איש ועצת ה' היא תקים" (משליט, כא) אם אדם מתחילה ברבות מחשבות בלב איש, מתחיל את המצוות והتورה כביכול שלא לשם שמיים, ועצת ה' בראשית תיבות עורי צפון ו'בואי תימן, הפירוש הרוצה להעשיר יצפין, אדם כביכול יתחיל מצד צפון שלא לשם שמיים ואז זה יתרהף וימשיך לשם שמיים. לכן התורה מתחילה באות ב' שלא לשמה ומסיימת באות מ' סופית לשמה. וכך האדם יתחיל את התורה ויגיע להשגות גדולות בעבודת השם וביראת שמיים.

"וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים מְרַחְפֵּת עַל פָּנֵי הַמִּזְבֵּחַ"

הדברים המעצימים את האדם מלגעים
להשגת ודברים גדולים בקב"ה

הגמרא אומרת (חגיגה טו). מעשה רבבי יהושע בן חנניה שהיה עומד על גב מעלה בהר הבית וראהו בן זומא ולא עמד מלפניו, אמר לו מאיין ולאין בן זומא. אמר לו צופה הייתי בין מים העליונים למים התחתונים ואין בין זה לזה אלא שלש אכבעות בלבד, שנאמר (בראשית א, ב) "וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים מְרַחְפֵּת עַל פָּנֵי הַמִּזְבֵּחַ" אמר רב אחא בר יעקב כמלא נימא.

אנחנו רואים שרבי יהושע בן חנניה אחד התנאים הגדולים עמד בהר הבית ועבר ליד בן זומא, בן זומא לא קם לכבודו של רבבי יהושע בן חנניה. שאל רבבי יהושע בן חנניה את בן זומא למה הוא לא קם לפניו, כשהרב גדול עובר האדם צריך לעמוד בפניו. אמר לו בן זומא הייתי מסתכל לשמיים וראיתי שהמרחק בין המים העליונים בשמיים למים התחתונים הם רק שלוש אכבעות. ממשיכה

הגמרה ואומרת שרבי אחא בר יעקב חולק ואומר זהה לא שלוש אצבעות, אלא זה רק כמלוא נימא, בעובי של שערה.

על פי זה אולי אפשר לבאר ולומר מה יסוד גדול, בן זומא אומר לרבי יהושע בן חנניה שיש משה שמעכב בין המים העליוניים למים התחתוניים, שלוש אצבעות שמעכבות את האדם להגיעה לתכליות ולדבר הגבואה ביותר. חשבנו לומר שלוש האצבעות הן כנגד הקנהה תאווה והכבד שעוצרים את האדם מלהגיע לתכליות הגבואה ביותר בעבודת השם. ורב אחא שחולק ואומר כמלוא נימא, פירשו אמונה שהאדם צריך להאמין בהשם שככל דבר שmagiyu לו אפילו גודל ועובי של שערה זה מגיע לו. מה שמספריע לאדם לעלות ולהגיע לדרגות הגבואה בעבודת השם זו האמונה, שאדם חושב שמיشهו עשה לו או מישחו גרם לו.

מפה רואים יסוד גדול, מחלוקת בין בן זומא לרבא בר יעקב על דברים שמעכבים

את האדם להגיע לדבקות ולהשגות גדולות בקב"ה. לכן האדם צריך להילחם עם עצמו על הקנאה, התאווה וככבוד ועל האמונה בכל הכוח שלו וברגע שדברים אלו חזקים אצלו הוא יכול להגיע להשגות הגבות והדברים הגדולים ביותר.

"וַיַּעֲשֵׂה אֱלֹהִים אֶת שְׁנִי הַמְּאוֹרָת הַגָּדְלִים אֶת הַמְּאוֹר הַגָּדָל לִמְקֻמָּשָׁלַת הַיּוֹם וְאֶת הַמְּאוֹר הַקָּטָן לִמְקֻמָּשָׁלַת הַלְּיָה וְאֶת הַכּוֹכְבִים"

מעלת השומע בזיהוי ושותק

הגמרא אומרת (שבת פח): הנעלבין ואין עולבין, שומעין חרפתן ואין משיבין, עושים מהבה ושמחה ביסורין, עליהם הכתוב אומר (שופטים ה, לא) "זִאָהָבְיוּ בְּצִאת הַשָּׁמֶשׁ בְּגָבְרָתוֹ". על פי זה ננסה לבאר מה הייתה בין השמש והירח.

בבריאת העולם אחורי שהקב"ה ברא את השם והירח, באה הירח לקב"ה ואמירה לשון הרע על השם. הקב"ה לkah את הכוח של הלבנה ומסר את זה בידי השם ומאותו יום שהלבנה דיברה לשון הרע על השם, אין לירח אור ואין לו כוח מכוחות עצמו, אלא זה שיר לשמש וכל היום השם מרחמתה ונוהגת בטובת עין עם הלבנה וمبיאה לה לשעות הערב את הכוח של האור והלבנה מוחזירה את הכוח של האור לשמש בתחלת היום.

רואים פה יסוד גדול, בגלל שהלבנה דיברה לשון הרע על השם, הקב"ה לkah לה את הכוח שלה ומסר את הכוח זהה לשם. כך גם צריך לדעת, אדם שדיבר לשון הרע על חבריו או עשה דבר לא טוב לחבריו, הקב"ה לוקח את הזכויות והמעלה של אותו אדם ו מעביר את זה לאדם שדיברו עליו לשון הרע. כמו הירח שהיה לה אור והאור הזה הילך ועבר לשמש מאוז שהירח דיברה לשון הרע על השם, כך גם בן אדם שמדובר

לשון הרע על חבריו, ל לוקח את המעלות שלו ונותן אותן לחבריו. אדם יכול ללמד תורה ולעשות חסד, تحت צדקות ומעשים טובים, אבל ברגע שדיבר לשון הרע על מישחו הוא לוקח את כל הזכויות שלו ונתן אותן לחבריו.

זה מה שאומרת הגמרא הנעלבין האנשים שפגעו בהם ואין עולבין והם לא מחזירים, עליהם הכתוב אומר "זֶה בָּעֵבֶר בְּצִאת הַשָּׁמֶשׁ בְּגִבְרָתוֹ", יהיו כמו המשם בגבורה שלקחה את המשם מהירח. לכן אדם צריך להיזהר לא לדבר לשון הרע על חבריו, לא לפגוע בו ולא לצער אותו, כי ברגע שהאדם גרים לו צער הוא מעביר את כל הזכויות והמעלות שיש לו לחבר שלו, וחבל שadam יעמול על עצמו שנים ויעבוד קשה, וברגע אחד מעביר הכל לחבריו, לכן האדם יקפיד להיזהר על כבוד חבריו לא לצער ולא לפגוע באף אחד בעולם.

"האֲשֶׁר אָשֶׁר נִתְתַּחַת עַמְּדֵי"

שורש כפויות הטובה

אנחנו מוצאים בפרשת השבוע אחרי שהאדם אכל מעז הדעת, הקב"ה שואל את האדם למה אכל מעז הדעת, האדםעונה לקב"ה "האֲשֶׁר אָשֶׁר נִתְתַּחַת עַמְּדֵי" היא שגרמה לי לאכול מעז הדעת. הקב"ה אומר לאדם הראשון שהוא כפוי טובה ופה התחיל שורש כפויות טובה שהקב"ה כועס על אדם הראשון שאמר "האֲשֶׁר אָשֶׁר נִתְתַּחַת עַמְּדֵי".

השכנו להקשות קושיה חזקה ביותר, הרי זואמת שהאשה שיכנעה את האדם לאכול מעז הדעת, אםvr למה הקב"ה כועס על אדם הראשון וקורא לו כפוי טובה? הרי בן אדם גם אם עשה לשני טובה ועשה לו גם דבר לא טוב, הוא אומר לו שעשה לו דבר לא טוב. פה הקב"ה נותן לאדם הראשון את חוה וזה טוב, אבל חוה שיכנעה את אדם לאכול מעז הדעת, אדם רק אמר את האמת שחווה

נתנה לו לאכול. כך גם מובא בגמרה (ע"ז ה). שמשה קורא לבני ישראל כפויי טובה בני כפויי טובה, אתם כפויי טובה ואביכם אדם הראשון היה כפוי טובה שאמר "הָאֲשֶׁר נִתְּנָהּ עַמְּדֵי". אם כך למה קוראים לו כפוי טובה אם הוא רק אמר את האמת?

אלא אולי אפשר לפרש ולומר יסוד גדול, האשעה באה מהאדם, אם האדם מתנהגת טוב, גם האשעה מתנהגת טוב, אם האדם לא מתנהג טוב, גם האשעה לא מתנהגת טוב. האשעה התדרדרה והלכה לאכול מעץ הדעת ושמעה לנחש, האשעה שמעה לנחש כי באדם היה פגם. אם האדם היה במדרגה מרוממת וקדושה מספיק, האשעה לא הייתה פוגמת ושמעה לנחש ומשכנתה את האדם לאכול מעץ הדעת.

אם כך יש פה כפויות טובה, כי אם אדם היה במדרגה גבוהה גם האשעה הייתה במדרגה גבוהה, הוא ירד במדרגה אז גם היא ירדה במדרגה. אם כך כשאדם בא בתלונה לקב"ה

האשה אשר נתת עמדי זו כפיאות טוביה, כי
הכוח של האשה בא מהכוח של הבעל.

בעל שמתנהג בצורה הגונה וביראת
שמיים, משפייע השפעה חזקה על אשתו,
או אשתו תלך בדרך טובה ולא תגרום לו
לרדת ביראת שמיים. אבל בעל שמתחיל
את התדרדרות, אשתו אחראי הולכת
וממשיכה להוריד אותו. אז אם יש בבית
בעיות של יראת שמיים או כל בעיה אחרת,
השורש של הבעיה מגיע מהבעל.

לכן כשהאדם אומר לקב"ה "הָאֲשֶׁר
נִתְּתֵה עַמְּדִי", הקב"ה אומר לו כפוי טוביה
אתה אשם, אם האשה ירדה סימן שאתה
ירדת. אם אתה תהיה מרומם היא גם תהיה
מרוממת. האדם צריך לדעת שהמהות של
הבית, המהות של אשתו ושל החיים שלו
תלוים בו, אם הוא מתנהג הגון גם אשתו
תהיה הגונה, אם הוא ירד גם אשתו תרד.

**"וַיֹּאמֶר יְהוָה כְּלֵי יְמִינֵי אָדָם אֲשֶׁר חִי
תְּשׁׁׁעׁ מֵאוֹת שָׁנָה וְשָׁלֹשִׁים שָׁנָה"**

אדם שמתנהג בקדושה נдолה גם בשנים
מעטות יכול להציג השגות נдолות

יש דברים שככל אדם צריך לקחת ולשמור
בנפש שלו שייהיו חלק מהארגון כלים שלו
מתי שיש לו התמודדות ודברים קשים
עם החיים, אלה הדברים שאיתם הוא צריך
לשמר ולפתור את הבעיות שיש לו בנפש.

דוד המלך אומר (תהלים קמד, ד) "אָדָם לְהַבֵּל
דָּמָה יְמִינֵי יְמִינֵי בָּצֵל עֹזֶב", אם נסתכל על אדם
הראשון על חוווה, קין והбел אנחנו מתגלגים
כמעט שששת אלפי שנים מבריאות העולם
لتיקן את החטא של אדם הראשון. כל אדם
כשנפטר מהעולם נלקח למערת המכפלה,
 מביאים אותו לאדם הראשון וسؤالים אותו
 האם נפטר זה תיקן את מה שקללת, אם
 הוא תיקן מקדים אותו הלאה, אם לא תיקן
 הוא חוזר בגלגול.

המהות שלנו בעולם הזה לתקן את חטא עז הדעת, אם אדם כל החיים שלו מסדר איפה הוא בתיקון של חטא עז הדעת, אם אשה תדע לסדר בחים שלא איפה התיקון שלה בחתא עז הדעת, אנו מקלים על עצמנו בעבודה שלנו ביום יום מה התיקון שלנו. אדם שיעודו מה התיקון שלו בעולם, קל לו יותר להתנהל ולעשות מה שהוא צריך לעשות.

אדם הראשון הבריאה הראשונה שחיה בעולם חי כמעט אלף שנים, יש לו שני בניים קין והבל, קין הורג את הבל. שני אחים שרבו על כבוד, קין חושב שחצי מהעולם שלו והבל חושב שחצי מהעולם שלו, קין מKENא למה יש לאחיו בדיקן כמו שלו ורוצה לחתת להבל את החצי שלו ומזה מתדרדר שהוא לא יכול לראותו ושהלא יולדו לו ילדים ונכדים שייהיו חלק מהעולם. קין קם ורוצח את הבל ברצח הראשון הנתעב שהיה בעולם, קין מקיים עולם שלם והבל בגיל חמישים يوم מת על ידי קין.

מי שיסתכל מהצד, יאמר שהדבר החמור ביותר בעולם והטרגדיה הגדולה ביותר קرتה להבל, אבל דוד המלךפה מלמד אותנו יסוד גדול לחיים שלנו "אָדָם לְהַבֵּל דָמָה יִמְיוֹ בְּצֶל עֹזֶב" (תהלים קמד, ז) אדם הראשון והבל היו דומים אחד לשני, כל מה שנראה אצל אדם הראשון שחי אלף שנים וילדים, בנה את העולם וממנו התחיל כל העולם, אז צריך לדעת שבאותו משקל גם מהבל יצא עולם ומלואו אפילו שחי רק חמישים ימים.

צריך לדעת יסוד גדול, מתי שאדם משאיר תורה או ילדים שהולכים בדרך השם, הילדיים של האדם לומדים ומלמדים תורה, מחזקים אנשים בעבודת השם, הם בונים את המשך של אביהם מה שגמ הוא לא עשה והם ידיא אריכתא של אביהם ומקימים עולה של תורה בכוח אותו אדם. אם זה אדם שבלי ילדים אז התורה שהשאר הולכת ועולה, מתעוררת אחרי עשר שנים או חמישים או מאה שנה והיא עולה ומרימה את כל העולם כולו ועושה דברים עצומים.

אסור לחסוב בגלל שאדם הראשון חי כמעט אלף שנים והבל חמישים יום, אדם הראשון עשה הרבה והבל לא עשה כלום, אלא דוד המלך אומר "אדם להבל דמה" הבל ואדם היו דומים במעשים שלהם ובתוצאותיהם שלהם, גם אם הוא חי חמישים يوم ולא נראה שהספיק הרבה, היסודות שהשאר בעולם היו חזקים ובעלי משמעות ומשקל כ"כ גדולים שזה נחשב ונקרה כמו שהוא כל חייו של אדם הראשון.

דוד המלך ממשיך ואומר "ימיו בצל עזבר" כמו הצל שעזבר ומהדרש אומר (קהלת ר' בא, ב) האם צל של עז או צל של קיר, לא משנה איזה צל זה, לפעמים אדם מת גם בלי ילדים אבל הכוח שזרע בעולם הוא חוזר כמו ציפור במקום אחר או בא בגלגול בעיר אחרת ומשם מקיים עוד פעם תורה, אבל זה מהיסוד הראשון שבא לעולם.

לכן האדם צריך לדעת יסוד גדול שאסור לו למדוד ולשקול את החיים שלו על פי

מה שהוא רואה עכשו, אם רואה שפלוני מצליח והוא לא מצליח, אם רואה שלפלוני יש ילדים ולו אין ילדים. אם רואה שפלוני נותן שיעור ויש הרבה אנשים בשיעור ואצלו אין אנשים, אם רואה שלפלוני יש כספי לו אין, אסור לאדם לטעות כי החיים לא נמדדים הרגע אלא אחרי זמן ולאורך זמן. אדם שרצו למדוד חיים אחרי שעה, אחרי שבוע או שנה הוא עושה טעות חמורה.

אדם להבל דמה, הבל מת בגיל חמישים ומה שנתן ומה שהשאר בבריאות העולם, היה לזה משקל כמו אדם הראשון. לכן כל מה שאדם הראשון מתמרמר זה חוסר אמונה, כל מה שאדם כועס זה חוסר אמונה.

נדריך לדעת מה שהגמר אומרת (יומא לח). בשמך יקרואך ובמקוםך יושיבוך ומישליך יתנו לך. כל מה שיש לאדם, זה הדברים המיוחדים שלו וגם אם רואה שהוא לא מצליח לו עכשו, לאורך זמן ולאורך מחזור של חיים הוא ישיג השגות גבוות ביוטר. אם האדם מתנהג

טוב ובקדושה וטהרה במסירות ובדבקות בקב"ה, הוא ישיג את הדברים הגדולים והקדושים ביותר שאפשר לשער ולהתאר.

**"וַיַּתְהַלֵּךְ חָנֹן אֶת הָאֱלֹהִים וְאִינֶנּוּ
כִּי לְקַח אֶתְנוּ אֱלֹהִים"**

מתי שהקב"ה רוצה לעשות דבר
לצדיק הוא גורם לצדיק שירצה את
הדבר

זה הכוח הגדול שדוד המלך מלמד שאדם
להבל דמה אפילו שהבל חי חמישים يوم
ואדם כמעט אלף שנה השיגו אותן השגות.
לכן האדם ימשיך להתחזק ולמסור נפש
ולימוד תורה, וגם אם לא רואה תוצאות,
הזרעה שהוא זורע תהיה לדורות והוא
יראה אותה בזמן הטוב ביותר ביותר שהוא צריך
לראות אותה, גם אם לא בחיים אז אחרי

מוחתו. כשהפתאום רואים שהוא שעולה וגדל ונהייה שהוא מיוחד, זה מזרעה לפני דורות שאדם עשה דברים גדולים ועכשו צצים וועלם.

**"וַיִּתְהַלֵּךְ חָנֹן אֶת הָאֱלֹהִים וְאִינֹנוֹ
כִּי לְקַח אֶתְנוֹ אֱלֹהִים"**

מתי שהקב"ה רוצה לעשות דבר לצדיק
הוא גורם לצדיק שירצה את הדבר

התורה הקדושה בפרשת השבוע אומרת לנו "וַיִּתְהַלֵּךְ חָנֹן אֶת הָאֱלֹהִים וְאִינֹנוֹ כִּי לְקַח אֶתְנוֹ אֱלֹהִים" ורש"י אומר במקום צדיק היה وكل בדעתו לשוב להרשייע לפיכך מיהר הקב"ה וסילקו והmittu קודם זמנו, וזה ששינה הכתוב במייתתו לכתוב ויאינו בעולם למלאות שניתיו. חז"ל אומרים לנו שחנוך מת קודם זמנו ועלה

לשמיים להיות הספרא רבה, שר הפנים של השמיים המלאך מט"טרון.

צורך להקשוט על הרש"י זהה קושיה חזקה, רש"י אומר שחנוך היה קרוב להרשייע, אדם שהתורה מעידה עליו שהוא צדיק וירא השם, איך אפשר לומר על חנוך שהוא המלאך מט"ט, שרו של עולם שהוא קרוב להרשייע?

אלא אולי אפשר לפרש ולומר יסוד גדול, כתוב מתי שהקב"ה רוצה לעשות משהו לצורך, הוא מביא את הצדיק שירצה את הדבר כי הקב"ה "רצון יראי עשה" (תהלים קמה, יט), הקב"ה עושה את הרצון של הצדיקים ולכון מתי שהגיע זמנו של חנוך והקב"ה חשב שזה הזמן להעלות אותו להיות שר הפנים בשמיים, הקב"ה הכנס ללביו שמסוכן שהוא יהיה כי הוא עלול לחטא והוא יכול להיות קרוב להרשייע, ברגע שהוא הרגיש שהוא יכול לחטא אז הוא רצה למות ואז

הקב"ה רצון יראו יעשה העלה את נשמו של חנוך למעלה ולדרגה הגבוהה ביותר.

זה יסוד גדול, שהקב"ה עושה את הרצון של הצדיק וمبיא את הצדיק לרצות דבר ואז הקב"ה מביא לו את הדבר וכך הדבר היה אצל חנוך.

נדפס
לעילוי נשמת
האישה היקרה

סימה בן ישי ז"ל

בת פירחיה

לזכות כל משפחתה
שיראו ברכה והצלחה, אושר ועושר.
ימלא השוי"ת כל מسائلותם לבם
לטובה ולברכה

